

целом, так и её отдельных участков. То есть, поскольку геодезия помогает в урегулировании общежития людей на определенных участках земной поверхности, то можно утверждать, что она хоть и косвенно, но все же связана с политологией. Геодезию можно рассматривать как один из множества инструментов организации общества. Ведь благодаря именно этой науке в современном обществе появилась возможность избегать конфликтных ситуаций связанных с землеустройством. А так же решать уже возникшие споры.

Как пример можно рассмотреть ситуацию с определением границы соседних участков. Так, благодаря такой простой операции как вынос границ участка в натуру можно избежать споров, связанных с установкой межевых знаков. В данном случае, отсутствие специалистов в области геодезии могло бы привести к возникновению локально конфликта в обществе. Но если рассматривать данную проблему в более глобальном масштабе, то можно сделать вывод, что решение таких тривиальных проблем, помогает поддерживать общественный порядок и снизить уровень недовольства общества, что в свою очередь вызывает доверие к аппарату управления государством, который смог правильно разработать алгоритм действий и организовать работу в сфере земельных отношений.

Итак, инженерно-геодезические изыскания помогают избегать общественных конфликтов, изучением которых занимается политология. Таким образом геодезия регулирует земельные отношения, тем самым поддерживая стабильность общества и его нормальное функционирование в других сферах деятельности.

Озаровська А. В., аспірантка
*Харківський регіональний інститут державного управління
Національної академії державного управління
при Президентіві України, Україна*

ВПЛИВ ЯКОСТІ ОСВІТИ НА РОЗВИТОК СУЧАСНОГО МІСТА

Знання – найважливіша складова цивілізації. Запас знань, якими володіє суспільство, є характеристикою зростання і розвитку цього суспільства. Похідною знань є технології як засіб поліпшення продуктивності ресурсів. Через впровадження нових технологій відбувається поліпшення рівня життя як окремих людей, так і суспільства в цілому, раціональне використання природних ресурсів тощо. Розвинені країни, роблячи ставку на економіку, що базується на знаннях, і вкладаючи значні кошти в освіту своїх громадян, змогли добитися значних успіхів.

В даний час відбувається зміна парадигми освіти. На зміну моделі кінцевої освіти, основною метою якої було передача об'єкту освіти накопичених людством знань і досвіду, приходять модель безперервної

освіти, метою якої є розвиток людини, формування у неї критичного мислення, незалежності у прийнятті рішень, соціальної активності.

Зміни моделі освіти безпосередньо пов'язані зі зміною моделі людського розвитку. Сучасну кризу вітчизняної системи освіти прийнято пов'язувати з перехідним періодом в житті українського суспільства, кризовою ситуацією в сфері економіки, політики, ідеології та культури. Типовим проявом цієї кризи є консерватизм, інертність системи державної освіти, різкий поділ думок про конкурентоспроможність вітчизняної освіти в правлячих колах, зниження престижу освіти в суспільстві, скорочення державного фінансування та підтримки на всіх його рівнях. Кризові явища в освіті призвели до того, що вищі навчальні заклади опинилися в скрутному становищі, кваліфіковані викладачі перед дилемою вибору високих стандартів якості викладання або власного виживання за рахунок одночасної роботи в декількох освітніх установах.

В умовах жорсткої конкурентної боротьби на зовнішньому й внутрішньому ринках надання освітніх послуг дуже гостро стає питання підвищення рівня якості національної освіти. Цього можливо досягти завдяки впровадженню системи менеджменту якості освіти у ВНЗ. Доцільність системи менеджменту якості освіти зумовлюється низкою причин, найважливішими з яких є:

- необхідність реформування освіти в напрямку підвищення її відкритості, масовості, особистої орієнтованості та реальної безперервності;
- позитивний активний вплив на зміст, форми і методи традиційного навчання: збільшується об'єм доступних освітніх масивів, підвищується комп'ютерна грамотність тих, хто навчається, упроваджується модульний підхід до конструювання змісту, планування та організації навчального процесу, у традиційних видах занять ширше застосовуються інформаційні технології, сучасна оргтехніка й телекомунікаційні мережі;
- активізація процесу навчання та посилення його творчої складової; збільшення ролі особистості у власній освіті: постановка освітніх цілей, вибір змісту, форм, методів, темпів та умов навчання – у результаті посилюється мотивація навчання, формуються стійкі пізнавальні інтереси;
- можливість реального входження у світовий освітній простір: аналіз світового досвіду дозволяє реально оцінювати стан освіти, чітко формулювати стратегію її розвитку.

Навчальний процес у вищих навчальних закладах – це система організаційних і дидактичних заходів, спрямованих на реалізацію змісту освіти на певному освітньо-кваліфікаційному рівні відповідно до державних стандартів освіти. Він охоплює всі компоненти навчання: учасників навчального процесу (викладачів, студентів), засоби, форми і методи навчання.

Забезпечення системи якості освіти включає такі складові: нормативне, організаційне, навчально-методичне, кадрове, системотехнічне, інформаційно-аналітичне забезпечення.

Змістовне навантаження кожного з напрямів може відрізнятись залежно від рівня (статусу) конкретного навчального закладу, що провадить систему якості в загальній системі керівництва навчальним закладом. Слід окремо виділити нормативно-правове забезпечення, що здійснюється на загальнодержавному рівні, та організаційно-управлінське забезпечення, що здійснюється безпосередньо на рівні кожного закладу, у межах конкретних повноважень.

Система якості може бути ефективною лише за умови, що вона функціонує одночасно і в тісній взаємодії з усіма видами діяльності, що впливають на якість продукції. Серед них основним виступає маркетинг, який коротко можна охарактеризувати як пошук і вивчення ринків збуту для просування на них послуг навчального закладу.

Радіонова Н. В., докт. філос. н., проф.,
*Харківський національний педагогічний університет
імені Г. С. Сковороди, Україна*

РОЛЬ ОСВІТИ У СТРУКТУРУВАННІ СОЦІОКУЛЬТУРНОГО ПРОСТОРУ МІСТА (НА МАТЕРІАЛІ СЛОБОЖАНЩИНИ ХІХ СТ.)

Фундаментальна важливість дослідження ролі освіти у структуруванні соціокультурного простору міста, зумовлюється насамперед, процесом глобалізації, що спричинює розгортання одних і згортання інших урбаністичних просторів. Цей простір складається із функціональних просторів (можна виділити економічний, політичний, культурний, освітній, екологічний та ін. функціональні простори), які можуть як ущільнюватися до єдиної цілісності так і розпадатися. Кожен з цих просторів має свою специфічну характеристику, але всі вони є принципово відкритими, впливають один на одного, вступають у протиріччя, відтворюючи культурно-антропологічний статус міста. Акцентуючи увагу на основних структуруючих чинниках глобального міста, слід підкреслити, що глобальне місто виникає не в наслідок специфічного історично обумовленого структурування простору, а вбудовується в глобальну мережу. Зрозуміло, що виникнення та поширення глобального міста торкається не тільки економіки, але й релігії, культури, політики, освіти тощо. Далі, важливу роль відіграє процес урбанізації.

Зауважу, що дев'ятнадцяте століття, виразно показує як освіта, освітній процес, освітній простір впливає на формування нового типу урбанізації. Якщо ми звернемося до аналізу соціальної структури населення міста Харків та його інфраструктури до відкриття університету, то побачимо, що «на початку ХІХ століття абсолютну більшість харків'ян становили селяни – державні (інакше казенні, або військові, обивателі) та поміщицькі. Разом узяті, вони склали понад 7,5 тис. чоловік. Решта – міщани та цехові (більш